

VASAS TAMÁS

Rükverc balett közben

“oh no, not me / I never lost control...”

ennél a résznél mindig úgy sóhajtasz,
mintha sólyomszárnyak borulnának a
szívedre... olyan sok fájdalmat érzek
néha benned, de nem is mondom,
pláne ilyenkor, amikor csak figyeled a
váltakozó napraforgó- és búzamezőket,
széttérpeszted a lábadat, a térdeddel
megrúgod kicsit a sebváltót, majd „ott”
megvakarod magad, és én odafigyelek,
hogy az indexet csak nagyon finoman
érintsem meg... a benzinkút nem
segítene most rajtad, sem egy kozmó,
sem egy intim mondat az orbitos
leheletemmel, *“you’re face to face”*,
mesélhetnél a napodról, és akkor
eltűnne a pillanat, mintha nem itt
lennénk, és el sem indultunk volna,
és nem a nap ment le, csak elfogytunk
picit, mint a benzin, de üres vagy,
annyira érzem, hogy most mennyire
üres vagy, és én mit mondjak, mit
tegyek, igen, ezek csak kazetták,
én ezeket szeretem, tudod jól,
de nem, te nem tudhatod, viszont
csak napszemüvegben engeded

meg magadnak, mármint ezeket,
ezt már megfigyeltem, hogy így
beszélj, de sosem reagálok rá úgy,
ahogy szerintem te várnád, és ezzel
csak lecsorgunk, nekem ilyen érzés,
igen, lecsorogni lehet ilyen egy hosszú,
görnyedt faágon a viharban, nem vagyunk
egyben, nincsen semmi egészben, azt
hiszed, hogy nekem biztos meztelen nők
járnak a fejemben, hogy valami
undorító pornófilmről fantáziálok,
amiben én vagyok a "lucky guy",
vagy biztos csak simán a régi képeket
pörgetem magamban, ahogy kurt
cobain-ként zúzom a gitárokat a
színpadon, aztán bemutatok mindenkinek,
ez száalmas, igen, szá-nal-mas, hogy
eszedbe sem jut, hogy hiába tört most meg
itt bent valami, ebben a klimatizált kapszulában,
ami levászt minket egy magnyi nemlétbe
a kinti kánikula valóságától, és hiába nem tudunk
már 25 perce megszólalni, a gondolataink azért
léteznek, és nagyon is valóságosak és
nagyon is jelentősek, és mi van, ha mondjuk
én pont rád gondolok? egyszerűen el sem
tudom hinni, hogy ennyire árad belőled
az érzés, hogy mindezek mennyire lehetetlenek...
mert azt, gondolom, mondanom
sem kell, hogy mi távolról és közletről is
olvasunk egymásban, nemcsak a
gondolatainkban, az egész testünket
érezni tudjuk, kölcsönösen, legalábbis
bele tudjuk gondolni magunkat a másik
testébe, és bárhonnán monitorozhatjuk

egymást, kívülről-belülről...
és ez kellemetlen is lehet. hopp, igazíts
a napszemüvegeden, igazíts, azt képelem,
hogy én kértelek rá, pont így, de nyilván
csak az unalom, és annak valami különös
jelzése késztet rá, hogy hozzáérj. vagy 36
fok lehet kint... a sebesség 110 km/h.
bent 20 fok van. a vérnyomásunk a benti
hőmérséklet és a jármű sebességének az
összege lehet, feltételezem, de ki tudja, talán
egy szívroham szélén állok a viselkedésedtől.
a rádiót nem kapcsoljuk be... a kazetták maradnak.
amikor végre megszólalsz, valami ilyesmit mondasz:
miért van tele minden boris johnsonnal? aztán: miért
ég le minden erdő kaliforniában? nem válaszolok.
nem tudom, vagy nem tudok, vagy nem akarok.
mert problémánk az van bőven, csak a megoldásoknak
vagyunk híján, bárcsak előjönnél valamelyik
balettes történetteddel, azzal olyan andalítóan
szoktál untatni mindkettőnket, szeretem
a gyerekkorod, mert lényegében az egyetlen
igazi fordulata én vagyok, vagy hazudtál pár
dologban, de talán én nem? és ezt mi pontosan
tudjuk egymásról. a haja miatt, mondom végül.
aztán motyogok valamit a klímaváltozásról is.
hümmögsz, tovább forgolódsz, orrot fújsz.
szóval tudom, hogy szerettél volna korán
bepaszni, már vagy 13 évesen, de ez alatt azt
értem, hogy mindenestül, részlegesen sikerült
is, de mindenestül csak 3 évvel később. a
balettnek akkor már régen vége volt.
mi a francért gondolok most ezekre?
dög vagy, bár vonzó, ezt
nem tagadom, de abban az

értelemben is dög, mint ezek
a kilapított róka és sündisznó
cafatok itt az autópálya szélén,
ugyanígy darabokban heversz,
félholtra lincselten a saját görbe
utaid mellet, de azokat, tudod
jól, már kitaposták mások, a
be nem kalkulált elődeid, akik
jobb híján az utódaid is lettek.
egy vagy a sok közül, és én is?
ezzel kéne együtt élnünk?
csak lopva nézek rád, lassítva:
hát borotvált valakinek még
így a lába, áll valakin még így
a glamour-napos forrónadrág,
csinál valakinek ilyen illatot
ugyanaz a parfüm? ahogy
babrálod a kesztyűtartót,
végiggondolom, hogy kell-e
félnem attól, hogy kinyitod.
jó, hát ezeknek mind hülye
haja van mostanában. nem
tudom, hogy mondani akarsz-e
valamit, vagy csak „bizseregsz”,
és idegesíteni akarsz. az egyik
kedvenc veszekedésünk jut az
eszembe. ott folyton azt vágtad
a fejemhez, hogy sztereotíp,
sztereotíp, provincialista
sztereotíp köcsög vagyok, még
talán antiszemita is. pedig én
mondtam, hogy egyáltalán nem
zavart volna, ha zsidó, egyszerűen
csak annak néztem, ráadásul

telefonon folyamatosan ingatlanügyi tranzakciókat bonyolított le, itt, na itt fakadtál ki, ahogy szoktál, hogy sztereotip, és röhögtél, amikor mondtam, hogy elővett egy újembert, és amúgy most miért, azt csak katolikusok olvashatják? pláne egy vonaton, akkor is, csak egy sztereotip vagyok, látszik honnan jöttem... lassan meg kell állnunk. nem mondod, hogy pisilned kell, de azért gondolom csak kell, már vagy két órája megyünk, és muszáj egy kicsit, legalább pár percig hat-hét méterre lennem tőled, plusz fel-alá mászkálni, mert veled így vagyok, hiába fogdosod vezetés közben, azt kifejezetten utálok, mert zavar, ezt te is tudod, de a dögök már csak ilyenek, vagyis dögösek, ez legalább megmarad, mint tény, de ebben nincs is semmi rossz, alapvetően. hát az arcod szép, erős nyolcas, a többit meg tudom, hogy csak a balett tette veled, vagyis az a hosszadalmas, múltbéli görcsös processzus, ami a balettet jelentette számodra, a nagy tétet. (örülök, hogy nem keres ma senki. és téged sem.) görcsös áldozat, részben, mert odaadtad a talpad érte, pontosabban a talpadnak azt a hamvas puhaságát. hadd legyen repedt, dörzspapír-tapintású

tömör lábad, a cipő úgyis eltakarja majd,
amikor meg nem, ott lesz a körömlakk
meg a pedikűr... valamit csak segít. de
nem szabad megállnod, amíg a tested nem egy
nyílegyenes karó, amire alul-felül két szép
májusi almát akasztottak, amíg az iskolából
nem gondol rád elegendő fiú a zuhany alatt,
valószínűleg velem is így kezdődött. ez fausti
áldozat, komor szövetség, mert azért tele volt
élvezettel is, ahogy a zenének adtad magad,
az irányította a tested formálódását, a gyurmát,
az élvező gyurmaét, az esztétika nem érdekel,
a művészet nem létezik, az öröm csak a zene
kormányzó hatalmában rejlik. abbahagytad,
arra hivatkoztál, hogy rászoktál a bagóra,
de igazából csak kész lett a mű, ennyi:
és ez a tested. íme a corpus, amivel letudtál vagy
ötven előtted álló évet, ami pedig utána jön,
az meg kit érdekel?! de megmaradt a balett,
az örök alku, álmaidban táncolsz, a hatyúk taván
jársh. ha behunyod a szemed, mindez nagyon is
van még, most is akár, és nem kísért, csak
kézen fogva kísér. mindig vele haladsz
valamerre... megállhatnánk lassan, de
időben és sebességben is tényleg
megfelelően, nagyon megfelelően lassan.
"nightclubbing, we're nightclubbing"
minden bolt ugyanolyan. szerintem nem.
még szerencse, hogy ezen kivételesen
nem veszünk össze. szereted ezeket az
ünnepélyes pisiléseket. még a mosdóba
is úgy vonulsz be, mintha az ajtó mögött
egy vörös szőnyeg várna kifutóval, na,
toilet fashion award, mi? egyszer majdnem

„csicskalángos” lett ebből is. de tudod mit unok igazán? mondom magamban, és azt képzem, hogy hallod. hogy miért kell még a benzinkútnál is úgy tennem, amíg elszívok két-három erős cigit, te meg végzel a performanszoddal, mintha nem láttam volna, hogyan flörtölsz a kasszás fickóval, mintha nem láttam volna, ahogy felé hajolsz, és felemeled a bal lábad, azt a balett nyütte bal lábad, amit most divatos kommersz, pardon, konversz tornacipő takar. a benzint legalább kivételesen te fizetted. milyen mocskosak ezek a vécék...
köszönöm, ennek a mondatnak most nagy ereje volt, szólni sem bírok. lefagyva kiengedem a keziféket.
“nightclubbing...” anyámék véleménye az volt, hogy komoly döntéseket kell még hoznom veled kapcsolatban. de ezt nem csak azért mondták, mert ki nem állhatnak téged, ebben biztos vagyok. azt ugyanakkor nem tudom, hogy létezik-e jó vagy rossz döntés veled kapcsolatban. elpilledsz a pisiléstől. a térded a szokott helyen, a fenekedet jobban az üléshez nyomod, lentebb csúszol, behunyod a szemeidet. lopva látom, mert ez egy elég kanyargós rész, ahogy balettozol, látom a koreográfiák sajátosságait abból, ahogy a csukott szemeiden megrebbennek a szempilláid, ahogy nyalintasz egyet néha, ahogy felnyögsz párszor, ahogy csámcsogsz, ahogy a fogaidat csikorgatod, vagy esetleg csak nehézkesen oldalra fordulsz.

nem szeretek éjszaka vezetni.
"don't let the days go by... glycerin"
egyszer levelet kellett írnom egy püspöknek
valami különleges temetési üggyel kapcsolatban.
amikor aznap megnyitottam az elektronikus
fiókomat, csak egy szexpartner-társkereső
hirdetés várt, semmi más. töröltem, majd
elkezdtem tiszteletteljes megfogalmazásokkal
írni a szöveget. közben egy wu-tang clan
számot hallgattam. fontos este volt, mert
másnap mentünk először kettesben
a szüleid soproni nyaralójába, arra az
átkozott hétvégére, amit emlékszem
végigittunk, csak hogy ne kelljen a
szeretkezéseinkbe semmi pátoszt erőltetni.
rossz volt. annak a kis háznak a hidege akkor
beköltözött a bőröd alá, azóta is ezt érzem
rajtad. talán csak a balett égetné ki belőled,
vagy még az sem. most is iszol, csak úgy
üvegből, egy nagyon drága bort vettél
a benzinkúton. nem zavar, én is ezt tenném,
ha lehetne. megjöttünk. utálom ezeket a
kanyargó, emelkedő utakat, de te ragaszkodtál
hozzá, hogy itt béreljünk lakást. azt mondtad,
a normális ember magaslatokra vágyik. inkább
kiesel, mint kiszállsz a kocsiból, de legalább
úgy, hogy két lábon maradsz. alaposan becsíptél.
elbotorkálsz a bejáratig, de nem mész be, csak
nézed a holdat, támasztod a korlátot, és lassan
ringatni kezded a tested. szerintem éreztem,
amikor becsuktad a szemed. forogni és táncolni
kezdted, ott, a hajnali lépcsőkön a bejáratnál, csak
egy szokásos balett... én pedig nem tudok
kiszállni, azt hiszem a járműbe ragadtam, olyan,

mintha a fenekem hozzánőtt volna a bőrhüléshez.
nézlek egy darabig, aztán ha már így alakult,
kiengedem a kézféket, és hagyom, hogy a kocsi
gurulni kezdjen, csak úgy magától, üresben hátra.
nem tudom, hogy mi van mögöttem és nem
is érdekel. sötét van. nem ejtem ki a szavakat,
amiket neked szánok, csak megformálom őket
az ajkammal hangtalanul. leengedem a kezeimet
és átadom magam az ismeretlen kimenetű vak
rükvercnek. csak azt figyelem, ahogy törpül a
tekerdő alakod, majd lassan el is tűnik teljesen,
mind a tested, mind a tökéletessége. aztán
súlyomszárnyak borulnak a szívemre,
ahogy a tiédre is. *"glycerin..."*

HÁZIMUNKA (2017, OLAJ, VÁSZON, 40×50 CM)

